

V égzetjel 19. fejezet

Ariana, vas árnap 29 okt óber 2023 - 23:06:49

19.

A torkomban dobog a sz ívem, és nem gondolom, hogy amiatt, j ó helyre ker ül ünk-e, hanem pontosan att ól f élek, hogy siker ül a var ázslat. Ett Ql nevets égesen gy áv ának érzem magam, de nem tudok tenni ellene. Egyszerre rettegek, és vagyok izgatott.

K észen állsz? k érdezi Rhys, mik özben meg áll velem szemben. Cserbenhagy a hangom, így csup án lass ú b ólint ásrá futja t Qlem. Rhys l áthatja rajtam, hogy legsz ívesebben halogatn ám a hazat ér ést, m égsem teszi sz óv á. Az id Q szorongat minket, nincs lehet Qs ég ünk r á, hogy kib úv ókat keressek. B ár tartok a csal ádom reakci ój át ól, ha rajtakapnak, Rorger egy értelm q k üldet éssel b ízott meg, nem visszakozhatok.

Rhys a kez ét ny újtja fel ém. Megkapaszkodom benne, v égigsim ítom az ujjait, meglepetten pillant fel, de m ár el is engedem, a keze f öl é tartom a saj átom. Jobb szeretem, ha ilyenkor át ölel, de most épp bevet ünk mindent, amivel ir ány íthatjuk az örv ényt. Ha kett Qnk k öz é szorul, tal án nem j ár annyira lehetetlen, hib ákkal teli t áncot. Megnyitom a kaput, áth úzom rajta Rhyst, miel Qtt bez árulna. Le kell csendes ítenem az elm ém, miel Qtt elhinn ém, hogy val óban itthon vagyok. A t áj ismer Qsk ént k ösz önt, szinte semmit sem v áltozott, musz áj k örbefordulva megcsod álnom. Rhys egy darabig hagyja, azt án szel íden megragadja a karom, és leh úz a f qbe. Eml ékek rohannak meg, felid ézem, ahogy r éges-r ég itt fek üdt ünk, összegabalyodva, mik özben fogalmunk sem volt, mit akarunk egym ást ól. Akkor elk épzelhetetlennek t qnt az er Qs k ötél ék, ami kialakult k özt ünk, a szerelem, ami egybefont minket. Nem hittem igaz án a V égzetben.

Jobb lenne megv árni, m íg beesteledik aj ánlja Rhys. Igaza lehet, mert amikor k özelebb cs úszok a dombon, l átom, mekkora ny üzsg és van a v ár k ör ül. Sokkal nagyobb, mint által ában, arra jutok, hogy tal án vend égeket v árnak. Rosszkor érkez t ünk, ez k éts égtelen.

Nagyon nagy a j öv és-men és állap ílja meg ugyanezt Rhys, a hangj ában csupa k érd és, pedig nekem nincsenek v álaszaim. T úl r ég j ártam itt ahhoz, hogy tiszt ában legyek az esem ényekkel.

Nem lesz egyszer q bejutni s óhajtom n émi megad ással. Rhys morcosan szusszan mellettem, de tudom, hogy nem r ám m érges, csup án Q sem sz ám ított r áad ás neh ézs égekre.

A v árákoz ás kimer ít Q. Feksz ünk a ny ílt ég alatt, mindenf él ér Ql besz élget ünk, k özben fesz ültén figyel ünk, nehogy b árki észrev étlen a k özel ünkbe f ér k Qzz ön, mert ha most felfedeznek, oda a lehet Qs ég. A f q hatalmasra n Qtt, eltakar, amiben n émileg az én kezem is benne van, mert seg ítettem neki a n öveked ésben. Rhys arc ára olyan csod álat ült ki, amin az óta is mosolyognom kell. Nem v árta, hogy ilyen hamar sz ót értsek a f ölddel, és be kell valljam, én sem. A sz üks égben tal án gyorsabban tanul az ember.

Amikor v égre elcsendesedik a k örn yék, felkeltem Rhyst. N éh ány ór ája elaludt az unalomt ól, vagy csak er Qt gy qjt ött, nem faggattam, a b ék és pihen ése t öbbet ért, mint a v álaszok. Most viszont tal án itt az alkalom arra, hogy nekiinduljunk, a legt öbb ablakban elaludtak a f ények.

Rhys k önnyen ébred, b ár p ár napja sokkal m élyebb álomba mer ül, mint r égebben. Azt mondta, én úgyis vigy ázok r á, nincs mit Ql f élnie. Ez sz ámomra fel ért egy szerelmi vallom ással. Az esk ü óta a boldogs ágom am úgy is le írhatatlan.

Tov ábbra is a k önyvt árat javaslod? k érdezi, és amikor b ólintok, elfogadja a d önt ésem. Szeretn ém l átni a nagyany ám, de att ól tartok, ut ána es ély ünk sem lenne belelesni a k önyvbe, az pedig jelenleg minden m ásn ál fontosabb.

A konyh án át megy ünk. K övess, ne maradj le, de szerintem biztons ágosabb, mint b ármely m ás útvonal magyar ázom, teljesen feleslegesen, mert úgyis k övetni fog.

R ád b ízom, te ismered ki magad feleli, bennem pedig sz ét árad a j át ékoss ág.

Mondja a fi ú, aki mindig besz ök ött hozz ám.

Rhys elmosolyodik. Mag ához h úz, megcs ókol, felt öltekezem az érint ésb Ql. Amikor felkelek, a kezemet ny újtom, talpra r ántom Qt is.

Óvatosan haladunk, a s öt éts ég elrejt minket, ma éjjel a hold is rejtekezik, mintha seg íteni akarna nek ünk. A n öv ényzet hallgat r ám, eltakar, de rengeteg energi át k övetel cser ébe, kifulladás, mire a fal takar ás ába ér ünk. Rhys pillant ása aggodalmasan fut v égig rajtam, de egy legyint éssel jelzem, hogy nincs mi ért agg ódnia. Halkan benyomom az oldalajt ót, és besurranok a saj át h ázamba, mint valami tolvaj.

Az ételek illata elb ód ít, nehezemre esik lek üzdeni a honv ágy fojtogat ó b ékly ój át. M élyet szippantok a leveg Qb Ql, a tekintetem megtal álja a l ábasokat, neh éz sz ívvel indulok tov ább. N éh ány h ónapja biztosan megd ézsm áltam volna a tartalmukat, m ár csak heccb Ql is, mert biztosan nem k üzden ék éhs éggel.

A csel éd j áraton át megy ünk, annyira nesztelen ül, amennyire

lehets éges. A kast ély csendes, ha akad is, aki m ég ébren van, elfoglalja mag át. Senki sem sz ám ít r ánk, a f élelem m égis g örcsbe szor ítja a gyomrom. A h qv ös falnak nyomom a tenyerem, megt ámasztom a fejem, miel Qtt kilesn ék ism ét az emeleti folyos óra. Tov ábbra sincs mozg ás, a k önyvt ár n éh ány m éter, az is csod ával hat áros, hogy ilyen messze jutottunk. H átra sem n ézve kitapogatom Rhys kez ét, megszor ítja, miel Qtt lend ületet vesz ünk, és v égigasonunk a folyos ón. Rim ánkodom, hogy üres legyen a k önyvt ár, gy ql öln ém, ha a c éln ál érne v éget cs úfosan a kaland.

Amint bez ár ódik m ög ött ünk az ajt ó, halkan nevet ünk. S öt ét van, n émas ág, csup án kett Qnk kapkod ó l élegzete hallatszik. A j égf ényt h ívom seg íts ég ül, gomb ócba gy úrom, Rhys gyakorlott mozdulattal kapja el, hogy nyugodtan keresg élhessek. A J égk önyv egy eldugott sarokban áll, hacsak nem mozd ított ák el az óta. Emiatt azonban hi ába agg ódom, mert ugyanott tal álom, mint legut óbb. S úlyos k ötet, t öbbsz áz oldalas, r égebbi, mint arra b árki eml ékszik. Megb qv ölten állok el Qtte, szavakat fogalmazok, pedig butas ág, hogy enged élyt k érjek t Qle, miel Qtt meg érintem. M égis ezt teszem, halkan motyogva k érem a bocs ánat át, majd v égigsim ítok a gerinc én. Beleborzongok a jegess égbe, ami bel Qle árad.

Hozz á ne érij! figyelmeztetem Rhyst. Megszeppenve pislog r ám, mire suttogva magyar ázni kezdek. Fogalmam sincs, mi t ört énik, ha egy t qzm águs meg érinti, de nem pr ób áln ám ki. Nem sz ól semmit, val ósz ín qleg igazat ad nekem. Óvatosan lapozni kezdek, a lapok t úls ágosan hangosan s úrl ódnak, bosszant óan lassan megy így. M ég sosem n ézhettem bele, csup án t ávolr ól csod álhattam, ha lenne r á id Qm, biztosan elolvasn ám, annyi érdekess ég lapul benne. A t ört énelm ünk, a szok ásaink, a j övend öl ések, amelyekre eddig csup án utal ásokat kaptam. Ha j ól sejtem, a v égzetjelr Ql is ír, az a fejezet kifejezetten érdekel. Amint ez eszembe jut, mintha a k önyv s úgni akarna, az az oldal k övetkezik. Megremeg a kezem, mik özben a sorok felett futtatom.

Mit tal ált ál? érdekl Qdik Rhys, én azonban csendre intem, hogy értelmezhessem az ír ást.

A v égzetjelek r égen íg éretek voltak, nem szerelmi k öt ések osztom meg vele. Nem kellett, hogy azz á v áljanak, de a k öz ös út összek öt ötte a feleket, óhatatlanul kialakultak a k öt ések.

És mit íg értek? faggat ózik izgatottan. Nem sz ívesen ábr ánd ítom ki, de nem tehetek m ást.

K öz ös sorsot. Enn él t öbbet nem ír. Vagy v árj!

Észreveszem a nagyon apr ó bet qket lejjebb, a sz épen rajzolt mint ák

alatt. Nehéz a szívem, amikor folytatom. Ha beteljesül a végzet, a fonal megszakadhat.

Rhys csendben van, nem merek rá nézni. Ha tudja, talán nem jutunk el az esküig, lehet, hogy megbánta a hirtelenséget.

Ez vajon mire utal? Halálra?

Nem ezt akar érdekelni, de nem könnyebb ülnök meg a Qle, főleg Qk épp, hogy nincs választásom. Megrázom a fejem, és folytatom a keresést, sokkal figyelmesebben, de nem találok további magyarázatot.

A keveredéssel ír még, hogy bizonytalan és kezelhetetlenség teszi a jeleket, így mindenki épp kerülendő Q.

Rhysre pillantok, az arcára van írva, mit gondol erről. Már értem, miért reagáltak olyan hevesen anyámék. Mindig azt mondták, az erők egymással ellen fordulnak, és elpusztítanak minket. Innen jött az erők hit. Amit a könyv tartalmaz, szent írás.

Továbbra sem hiszek ebben – jegyzi meg Rhys, de ennél többet nem fog hozzá.

Hajnalodik, mire megakad a tekintetem egy szépen munkáló, gyönyörű kulcon. Rhys egyből éberek lesz, izgatottan tartja kezében a fényt. Pérszi, hogy megtaláltuk, amit kerestünk.

Ez a mi jelünk! – suttogja borzasztóan halkán, ha nem állna ilyen közel, esélyem sem lenne meghallani.

Igaza van. A jel egy értelmű ugyanaz, mint a miénk, bár kiterjedtebb, virágok és szél veszi körül, a minta mintha mozogna, formálódna, aminek semmi értelme. Talán a fáradság játszik velem, de amikor Rhysre sandítok, a döbbenete világossá teszi számomra, hogy nem képezel dőlt.

Mit ír? – kérdezi. A nyelv ez úttal sokkal rejtélyesebb, nehezen megfejtethető, nem csoda, hogy nem érti elsőre.

A virágok kulcsa ott lapul, hol a szív jár, az elme tiszta. Vagy vár, nem teljesen – s úgom vissza a bizonytalan választ. A virágok kulcsa és ismétlem türelmetlenül. Ahol a szív jár, az elme tiszta, helyet cserél, összefűz. Ennek semmi értelme.

Megfejtjük és Qbb. Ennyi? – sürget Rhys. Van valami arról, hol ez a hely?

Nincs hozzá tényleg! – csattanok fel az indulathoz képest meglehetősen halkán. Egyik kulcs, más az ár, vagy kinyílik, vagy bezár – olvasom tovább. Nem szeretem a rejtve nyelveket panaszkodni. Rhys hozzám simul, tanácstalanul tanulmányozza a rigmust. Lapoz egyet, de a következő Q már mással szól. Duzzogva fordul az ablak felé, én is látom, mi aggasztja.

Közeleg a hajnal. Mennünk kell. Talán a nagymama segít.

Holnap éjjel visszajövünk – jelentem ki, mielőtt bezárom a

könyvet. Furcsamód nem ontja magából a port, pedig ilyen öreg
kötött Ql azt várnam. Még egyszer végigsimítom, mivel Qtt ellépek
tQle. Megesküdnek rá, hogy beszél hozzám, akár a vízre égen,
de nem értem.

Követem Rhyst. Nem lep meg, hogy első Qre megjegyezte az útvonalat,
hálás vagyok érte, mert így koncentrálnak arra, nehogy valaki
elkapjon minket. Mire tisztességszerűen átkozom, a fák közepére
teljesen kimerülök. Lerogyok a földre, az egyik törzsnek támasztom a
hátam, Rhys lehuppan mellém.

Aludj! kérem! Ágyban, én pedig azonnal szót fogadok. Az ölőbe
bújok, a combjára hajtom a fejem, a nap első sugarai így érnek.

Ez a kötet nem szakadhat el hallom meg a hangját. Halkan
beszél, mintha még mindig a könyvtárban lennénk, de sejtem, hogy
nem a felfedezést Ql való félelem miatt motyog, hanem zavarban van.

A részem vagy, a részted vagyok. Megígértük az örökkét.
Elmosolyodom. Megkeresem a kezemmel az övét, az ujjaink gyenge
láncot alkotnak, megkapaszkodom bennük. Azt ígértük,
örökké.

[Előző](#)

[Következő](#)